

І. Савшак, студ. (*ЛНАУ, Львів*)

М.М. Богач, канд. екон. наук, доц. (*ЛНАУ, Львів*)

ФІНАНСОВІ РЕЗУЛЬТАТИ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ПІДПРИЄМСТВ, МЕХАНІЗМ ЇХ ФОРМУВАННЯ ТА РОЗПОДІЛУ

Прибуток є одним з основних узагальнюючих показників господарської діяльності підприємств. Від знання чинників його формування та особливостей використання значною мірою залежить ефективність багатьох важелів впливу на виробництво.

Одним із підходів щодо визначення обсягів продукції в умовах ринку, як свідчить міжнародний досвід, є порівняння доходів з видатками: валовими чи граничними. Прибуток служить стимулом для підвищення ефективності виробництва, збитки ж є покаранням за використання неефективних його методів, що призвели до появи продукції, яка непотрібна споживачу.

Традиційно виділяють наступні фактори, що впливають на зміну валового прибутку: зміна фізичного обсягу реалізованої продукції; зміна цін; зміна собівартості реалізованої продукції; зміна структури реалізованої продукції. У ході аналізу варто враховувати взаємозв'язок між цими факторами.

У розподілі прибутку можна виділити два етапи. Перший етап – це розподіл балансового прибутку. Другий етап в розподілі прибутку – це розподіл і використання прибутку, що залишився у розпорядженні підприємства після здійснення платежів до бюджету.

Розподіл чистого прибутку являє собою процес формування напрямків його подальшого використання відповідно до цілей і завдань розвитку підприємства.

З метою покращення ситуації у господарствах пропонується:

Досягнути підвищення ролі відновлення і ефективності використання основних фондів можливо за умов залучення необхідної кількості інвестиційних ресурсів, потрібних для техніко-технологічного переоснащення сільського господарства з використанням нових удосконалених засобів праці. Найвагомим, головним джерелом інвестиційних ресурсів є амортизаційні відрахування підприємств. Тому існує об'єктивна необхідність у перегляді і заміні окремих принципів цієї амортизаційної політики

В сфері кредитної політики основою активізації інвестиційної діяльності є встановлення відповідних умов надання кредитів. Основна перепона на шляху отримання підприємствами кредитів є високі процентні ставки, величина яких часто-густо перевищує норму доходності виробництва (норматив рентабельності), що заздалегідь робить капітальні вкладення неефективними. Інвестиційна політика нашої держави є ще недостатньо дієвою. Якщо найближчим часом вона не зміниться на таку, що спонукала б вкладати кошти у сільське господарство, неможливо буде розв'язувати економічні, а як наслідок, і соціальні проблеми села.

У комплексі заходів щодо державного регулювання економіки провідну роль відіграє механізм ціноутворення, регулювання міжгалузевих відносин. Національний продукт розподіляється всупереч вимогам об'єктивних законів з найгрубішими їх порушеннями. Насамперед це полягає в неузгодженості цін на сільськогосподарську та промислову продукцію, яка споживається сільським господарством.

Тенденції до коливання цін, а отже і доходів сільськогосподарських виробників, пояснюються відсутністю дієвих регуляторів ринку сільськогосподарської продукції, локалізацією обмінних процесів, обмеженням руху продукції регіоном її виробництва. Основними заходами по стабілізації цінової ситуації на ринку сільськогосподарської продукції, усуненню існуючого диспаритету мають бути наступні: Законодавче підсилення антимонопольного контролю за формуванням цін на матеріально-технічні ресурси і послуги, що надаються сільському господарству; Встановлення гарантованих цін на продукцію галузі сільського господарства, що забезпечували б нормативний (мінімальний) рівень рентабельності виробництва сільськогосподарської продукції при контрактних закупівлях; Впровадження механізмів справедливого розподілу доходів серед усіх учасників процесу виробництва, переробки та реалізації сільськогосподарської продукції.